

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/50/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113230672
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6113230672.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a členov senátu JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v spore žalobcu: E. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., Y. č. XXXX, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Rosina, s. r. o., so sídlom Kukučínova ul. č. 20, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova ul. č. 2, Bratislava, o zaplatenie 96 892,75 Eur s prísl. plus 396,10 Eur mesačne od 10. 11. 2013, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 7C/437/2013-474 zo dňa 05.10. 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca a ani žalovaná nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 10 937,30 Eur spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 937,30 Eur od 31. 10. 2013 až do zaplatenia, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa ustanovenia § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“) tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva, zároveň rozhodol o trovách Ministerstva vnútra Slovenskej republiky tak, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči pôvodne v žalobe označeným žalovaným: 1/ Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra SR, so sídlom v Bratislave, 2/ Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave a 3/ Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave domáhal náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy. Keďže v danom prípade sa jednalo o totožnosť subjektov na strane žalovanej, kedy žalobca označil v žalobe ako žalovanú Slovenskú republiku, v mene ktorej konajú tri štátne orgány, pričom jednoznačným spôsobom neurčil štátny orgán, ktorý má v danom prípade v mene Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 135 ods. 1 CSP konať, okresný súd mal za to, že žalovanou je štát, v mene ktorého v tomto spore koná jeden štátny orgán. Na túto skutočnosť prihliadol okresný súd z úradnej moci a určil, ktorý zo štátnych orgánov bude orgánom, ktorý je oprávnený v danom spore konať za žalovanú, teda za Slovenskú republiku. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca trval na označení žalovaných tak, že na tejto strane sporu má vystupovať Slovenská republika zastúpená tromi štátnymi orgánmi. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa však jednalo o taký nedostatok konania, ktorý musí súd v rámci svojej úradnej moci odstrániť tým spôsobom,

že musí vysloviť, ktorý z uvedených štátnych orgánov bude konať za žalovanú, teda za Slovenskú republiku. Takýto postup vyplýva podľa súdu prvej inštancie aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/289/2014 zo dňa 14. 10. 2015, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 1/2016 na strane 52. Na základe takéhoto postupu potom súd prvej inštancie konštatoval, že v ďalšom konaní bude konať ako so štátnym orgánom, ktorý v danej sporovej veci koná za štát, t. j. za Slovenskú republiku s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova ul. č. 2.

1.2 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca v žalobe argumentoval tým, že náhrady škody sa domáha na tom skutkovom základe, že postupom štátu mu vznikla škoda, ktorú si uplatnil v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Táto škoda mu mala vzniknúť vydaním nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania č. ČVS:UIS-169/IOS-V-2006 zo dňa 06. 11. 2006, vydaním nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia č. ČVS:UIS-169/IOS-V-2006 zo dňa 13. 03. 2008, ďalej nezákonným príkazom na odpočúvanie a záznamom telekomunikačnej činnosti vydaným Vojenským obvodovým súdom Banská Bystrica dňa 08. 11. 2006 pod č. k. 3Ntt-V-20-2006, ako aj nezákonným a nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľa a prokuratúry.

1.3 Žalobca v žalobe ďalej tvrdil, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T/25/2011 zo dňa 13. 03. 2012 bol oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol on ako obžalovaný trestne stíhaný. Tento rozsudok okresného súdu bol potvrdený rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/64/2012 zo dňa 25. 07. 2012. Žalobca v žalobe tvrdil, že takýmto nezákonným postupom mu vznikla škoda, ktorá pozostáva z náhrady za ušlý služobný plat, t. j. zo straty na zárobku, ktorý v prípade žalobcu predstavoval sumu 66 514,90 Eur a to za obdobie od 18. 07. 2008, kedy došlo k prepusteniu žalobcu zo služobného pomeru policajta do 31. 07. 2013, kedy mal žalobca od 01. 08. 2013 nárok na výsluhový dôchodok po odpracovaní 18 rokov v štátnej službe. Teda žalobca sa domáhal náhrady za ušlý služobný plat za obdobie od 18. 07. 2008 do 31. 07. 2013 vo výške 66 514,90 Eur.

1.4 Zároveň sa žalobca domáhal výsluhového dôchodku v zmysle zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov tak, že od 01. 08. 2013 by mal žalobca bez ďalšieho kariérneho postupu minimálne priemerný služobný príjem 1 103 Eur a po odpracovaní 18 rokov v štátnej službe by mal žalobca nárok na 36 % zo služobného príjmu, ktorý mal predstavovať vtedy sumu 1 103 Eur, čo predstavovalo sumu 396,10 Eur. Takýto výsluhový dôchodok mu mal patriť za obdobie od 01. 08. 2013 do 31. 10. 2013, t. j. do dňa podania žaloby vo výške 1 188,30 Eur. Ďalej tvrdil, že by mal od 01. 11. 2013 nárok na výsluhový dôchodok vo výške 396,10 Eur mesačne, ktorého náhrady titulom náhrady škody sa podanou žalobou tiež domáhal. Žalobca sa ďalej podanou žalobou domáhal náhrady nároku na odchodné, na ktoré by mal nárok v čase skončenia služobného pomeru, teda ku dňu 31. 07. 2013 v zmysle zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a to vo výške 8 252,25 Eur (7,5 x 1 100,3 Eur). Uplatnil si tiež nárok na náhradu škody spočívajúcej v zaplatení cestovného, za cesty ktoré musel absolvovať v súvislosti s trestným konaním v rozsahu 437,30 Eur a trov právneho zastúpenia, ktoré uhradil svojmu obhajcovi vo výške 500 Eur v súvislosti s trestným stíhaním ktoré bolo voči nemu vedené.

1.5. Okrem uvedených nárokov na náhradu škody si žalobca uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 Eur, ktorý odôvodnil tak, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia štátnych orgánov, ktoré spadajú do pôsobnosti Slovenskej republiky ho postavili do pozície, kedy bol nezákonne stíhaný, prišiel o svoju funkciu v Policajnom zbore Slovenskej republiky, stal sa nezamestnaným a trvalo pomerne dlhý čas kým si zabezpečil ďalšie zamestnanie. Uviedol, že on sa žiadneho protiprávneho konania nedopustil a skutočnosť, že bol trestne stíhaný zasiahlo jeho rodinný a spoločenský život. Ďalej uviedol, že so svojou rodinou býva v malej osade XX, ktorá je odľahlou časťou mesta P., pričom táto osada má asi 60 obyvateľov, ktorí všetci vedeli o tom, že bol trestne stíhaný, pričom táto informácia sa rozšírila po celom meste Hriňová s tým, že verejne známou sa stala aj okolnosť, že bol prepustený zo služobného pomeru v policajnom zbore. Jeho rodinný a spoločenský život bol narušený tým spôsobom, že bolo na neho poukazované ako na zlodēja, bývalého príslušníka policajného zboru, ktorý bol z tohto zboru prepustený z dôvodu korupcie. Na základe nezákonného trestného stíhania mal problém sa

spoločensky uplatniť, stratil svojich kamarátov. Tieto okolnosti mali dopad aj na jeho rodinný život, kedy došlo k rozvratu manželského života, situácia zasiahla aj jeho maloleté deti, ktoré navštevujú základnú školu a tieto tak isto pociťovali rôzne výsmiešky v tom smere, že majú otca zlodēja a skorumpovaného policajta, ktorý bol z policajného zboru vyhodený. Uviedol, že jeho manželský, rodinný a spoločenský život sa už nikdy nedostane do takého stavu, akým bol pred nezákonným zásahom do jeho práv a slobôd. Na základe takéhoto skutkového tvrdenia sa žalobca ďalej domáhal verejného ospravedlnenia zo strany žalovanej prostredníctvom médií.

1.6 Uvedené skutkové tvrdenia žalobca preukazoval nasledovnými listinnými dôkazmi, ktorými súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie: Z uznesenia Ministerstva vnútra SR, Úradu inšpekčnej služby PZ, inšpekčný odbor Banská Bystrica zo dňa 06. 11. 2006 č. ČVS:UIS-169/IOS-V-2006 okresný súd zistil, že voči žalobcovi bolo začaté trestné stíhanie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa pre trestný čin krádeže na tom skutkovom základe, že príslušníci policajného zboru počas priameho výkonu služby spolu s inými civilnými osobami v dobe od začiatku roka 2006 na presne nezistenom mieste v okrese Detva opakovane tipovali lokality lesných porastov patriacich do lesného pôdneho fondu za účelom následného nepovoleného výrubu stromov a krádeže drevnej hmoty týchto pozemkov, cieľavedome vyhľadávali skládky vyťaženej drevnej hmoty priamo na lesných pozemkoch a následne priamo asistovali pri krádeži vyťaženej drevnej hmoty, vykonávali na služobnom motorovom vozidle bezprostredný doprovod nákladnému vozidlu prepravujúcemu odcudzenú drevnú hmotu na doteraz nezistené miesto a poskytovali iným osobám páchajúcim krádeže dreva potrebné informácie o pohybe a činnosti policajných hliadok za účelom zakryť uvedenú trestnú činnosť, čím malo dôjsť ku škode v rozsahu najmenej 18 189 Sk .

1.7 Z uznesenia Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR, odbor inšpekčnej služby Banská Bystrica zo dňa 07. 11. 2007 č. ČVS:UIS-138/IOS-V-2007 okresný súd zistil, že uvedený orgán uznesením začal trestné stíhanie žalobcu v zmysle § 206 ods.1 Trestného poriadku ako obvineného zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, zločinu prijímania úplatku na tom skutkovom základe, že ako príslušník policajného zboru zaradený na Obvodnom oddelení v Hriňovej v presne nezistenej dobe asi od roku 2008 v presne nezistených pokračujúcich skutkoch najmenej však v piatich prípadoch od roku 2006 do roku 2007 počas priameho výkonu služby po vzájomnej dohode s inými osobami vedome umožnil zo skládky drevnej hmoty v kat. úz. mesta Hriňová prepraviť vyťaženú drevnú hmotu mimo služobný obvod Obvodného oddelenia PZ Hriňová a to tým spôsobom, že im zabezpečil plynulý prejazd nákladným motorovým vozidlom z uvedeného miesta cez služobný obvod Obvodného oddelenia PZ v Hriňovej bez rizika zastavenia a kontroly vozidla a nákladu policajtmí z Obvodného oddelenia PZ Hriňová aj napriek tomu, že vedel, že drevná hmotu bola zabezpečená nezákonným spôsobom, pričom za uvedené služby si dal sľúbiť úplatok vo výške najmenej 4 000 Sk za každý prevoz drevnej hmoty. Uvedené uznesenie bolo zrušené uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 31. 01. 2008 rozhodnutím č. VII/1 GV 148/07-9. Z uznesenia Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR, odbor inšpekčnej služby Banská Bystrica zo dňa 13. 03. 2008 č. ČVS:UIS-169/IOS-V-2006 okresný súd zistil, že uvedený orgán stíhal žalobcu v zmysle § 206 ods.1 Trestného poriadku z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, zločinu prijímania úplatku na tom skutkovom základe, že ako príslušník policajného zboru zaradeného na Obvodnom oddelení v Hriňovej počas priameho výkonu služby umožnil zo skladu drevnej hmoty v kat. úz. mesta Hriňová prepraviť vyťaženú drevnú hmotu mimo služobný obvod Obvodného oddelenia PZ Hriňová a to tým spôsobom, že im zabezpečil plynulý prejazd nákladného motorového vozidla z uvedeného miesta cez služobný obvod, Obvodného oddelenia v Hriňovej bez rizika zastavenia a kontroly vozidla a nákladu príslušníkmi policajného zboru aj napriek tomu, že vedel, že drevná hmotu pochádza z krádeže, pričom za uvedenú službu si dal sľúbiť a prevzal úplatok vo výške najmenej 4 000 Sk za každý prevoz drevnej hmoty. Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca sťažnosť, o ktorej rozhodol Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky dňa 27. 03. 2009 rozhodnutím č. VII/1GV 58/07-27 tak, že v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť obvinených a to aj žalobcu zamietol, pričom konštatoval, že sťažnosť nebola dôvodná.

1.8 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že vo veci vykonal dokazovanie služobným hodnotením žalobcu zo dňa 14. 03. 2008, ktoré vykonalo Obvodné oddelenie PZ Hriňová v zastúpení riaditeľa Obvodného oddelenia PZ, pričom toto služobné hodnotenie bolo

schválené riaditeľom Okresného riaditeľstva PZ a žalobca sa s ním oboznámil dňa 19. 03. 2008. Zo služobného hodnotenia vyplynulo, že žalobca bol naposledy služobne hodnotený dňa 12. 10. 2006. V hodnotení služobných výsledkov bol u žalobcu zaznamenaný pokles v prvom polroku 2007, pričom v stanovených kritériách Obvodného oddelenia PZ v Hriňovej žalobca dosiahol nízke výsledky, čím sa v uvedenom období zaradil na predposledné miesto v rámci oddelenia. Na takúto skutočnosť bol žalobca upozornený na pracovnej porade v júni 2007 tak, ako to vyplýva zo zápisu z porady zo dňa 11. 07. 2007. Iniciatíva pri výkone štátnej služby sa u žalobcu nezlepšila a v ukazovateľoch mesačných výsledkov činnosti policajného oddelenia sa zaradil na predposledné miesto. Od 01. 08. 2007 mu bol znížený osobný príplatok. Z predmetného hodnotenia okresný súd ďalej zistil, že menovaný v danom prípade žalobca svojím konaním hrubo porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť, pričom toto porušenie spočívalo v tom, že nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom policajného zboru, kedy svoje sily a schopnosti nevynaložil na ochranu majetku iného, naopak svojím protiprávnym konaním do týchto práv hrubým spôsobom zasiahol. Služobnú povinnosť ďalej porušil tým, že nevykonal riadne štátnu službu, keď si počas nej svedomite neplnil úlohy na úseku svojho služobného zariadenia uložené zákonom a neriadil sa tak všeobecne záväznými predpismi. Z uvedeného dôvodu závažným spôsobom porušil povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbere. Zároveň malo dôjsť k porušeniu etického kódexu príslušníka policajného zboru, ktorý bol vydaný ako nariadenie pod č. 3/2002. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že z uvedeného hodnotenia vyplýva, že žalobca porušil viacero základných povinností policajta a vzhľadom k tomu, že sa mal dopustiť úmyselného protiprávneho konania nespĺňa podmienku spoľahlivosti, ktorá má dávať záruku riadneho výkonu štátnej služby.

1.9 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že vykonal dokazovanie personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici zo dňa 11. júla 2008 č. 608, na základe ktorého žalobcu prepustil zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, pričom uvedené rozhodnutie bolo doručené žalobcovi dňa 17. 07. 2008; služobný pomer žalobcu ako príslušníka Policajného zboru SR skončil dňom 17. 07. 2008. V uvedenej súvislosti poukázal okresný súd na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/78/09-86 zo dňa 09. 02. 2011, z ktorého je zrejmé, že žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra SR pod č. SLV-805/PK-2008 zo dňa 14. 10. 2008. Týmto rozhodnutím bol personálny rozkaz č. 608, ktorým bol žalobca prepustený so služobného pomeru potvrdený. Pokiaľ sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra SR, Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol. Na základe podaného odvolania potom rozhodoval Najvyšší súd SR, ktorý rozsudkom sp. zn. 3Sžo/24/2011 zo dňa 08. 09. 2011 rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/78/09-86 zo dňa 09. 02. 2011 potvrdil. Z rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/257/2011-100 zo dňa 13. 11. 2012 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca sa domáhal preskúmania rozhodnutia Ministerstva vnútra SR, ktorým mu bol zamietnutý návrh na obnovu konania vo veci rozhodnutia o odvolaní proti služobnému hodnoteniu tak, že Krajský súd v Bratislave túto žalobu žalobcu zamietol, pričom vo veci ďalej rozhodoval Najvyšší súd SR, ktorý vo svojom rozhodnutí rozsudku sp. zn. 2Sžo/18/2013 zo dňa 16. 04. 2014 rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/257/2011-100 zo dňa 13. 11. 2012 potvrdil. Z rozsudku Okresného súdu Zvolen pod č. k. 4T/25/2011-1138 zo dňa 13. 03. 2012 okresný súd zistil, že okresný súd rozhodol podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku tak, že žalobcu oslobodil spod obžaloby pre skutky, ktoré sa mali stať. Z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/64/2012 zo dňa 25. 07. 2012 okresný súd zistil, že Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietol. Rozhodnutie prvostupňového súdu nadobudlo právoplatnosť. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca preukazoval náklady, ktoré musel vynaložiť v súvislosti s obhajobou v trestnom konaní a to predložením plnej moci zo dňa 14. 12. 2007, z ktorej vyplýva, že splnomocnil JUDr. Iva Osvalda ako advokáta, aby ho obhajoval v trestnej veci vedenej pod č. ČVS:UIS-138/IOS-V-2007. Okresný súd z faktúry č. 762007 zistil, že JUDr. Ivo Osvald fakturoval žalobcovi za právne služby, a to obhajobu v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 4T/25/2011 vedenom na Okresnom súde Zvolen sumu 500 Eur. Z príjmového pokladničného dokladu zo dňa 10. 10. 2012 okresný súd zistil, že JUDr. Ivo Osvald, advokát prijal od žalobcu sumu 500 Eur titulom trov obhajoby. Žalobca si ďalej uplatnil náhradu cestovného, ktoré spočívalo vo výdavkoch spojených s jeho cestami na úkony vykonávané v rámci trestného konania, ktoré výdavky preukazoval kópiami zápisníc, resp. listín preukazujúcich svoju účasť na uvedených úkonoch trestného konania. Výšku náhrady za takéto cestovné si žalobca uplatnil vo výške tak ako to ustanovuje zákon č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách. Jednalo sa o cestovné dňa 20. 12. 2007, výsluch žalobcu za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty a spotrebe osobného motorového vozidla

7,2 l, cene 1,351 Eur, spolu 36,44 Eur, cestovné dňa 16. 01. 2008 konfrontácia žalobcu a svedkov, za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,364 Eur, spolu 36,56 Eur, cestovné dňa 08. 04. 2008 výsluch žalobcu za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,38 Eur, spolu 36,71 Eur, cestovné dňa 16. 06. 2008 (správne 24. 06. 2008) konfrontácia žalobcu a svedkov za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,47 Eur, spolu 37,55 Eur, cestovné dňa 17. 02. 2010 nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,007 Eur, spolu 33,22 Eur, cestovné dňa 16. 04. 2010 nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,106 Eur, spolu 34,14 Eur, cestovné dňa 07. 05. 2010 nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,127 Eur, spolu 34,34 Eur, cestovné dňa 26. 05. 2010 nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,122 Eur, spolu 34,29 Eur, cestovné dňa 19. 11. 2010 (správne 24. 09. 2010) doručenie dôkazu vojenskému prokurátorovi za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,149 Eur, spolu 34,53 Eur, cestovné dňa 12. 01. 2011 opakované preštudovanie vyšetrovacieho spisu za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,267 Eur, spolu 35,65 Eur, cestovné dňa 20. 01. 2012 pojednávanie na Okresnom súde Zvolen za cestu Hriňová - Štoliansko - Zvolen a späť 82 km, pri priemernej cene nafty 1,411 Eur, spolu 23,34 Eur, cestovné dňa 13. 03. 2012 na pojednávanie na Okresnom súde Zvolen za cestu Hriňová - Štoliansko - Zvolen a späť 82 km, pri priemernej cene nafty 1,469 Eur, spolu 23,68 Eur, cestovné dňa 25. 07. 2012 na pojednávanie na Krajskom súde v Banskej Bystrici za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,395 Eur, spolu 36,85 Eur.

1.10 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že vykonal dokazovanie aj výsluchom svedkov R., Y., F., P. a F. - manželky žalobcu a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že pokiaľ ide o pasívnu legitimáciu v danom spore, táto je daná ustanovením § 3 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z. tak, že zodpovedný za škodu je štát. Pri určení orgánu, ktorý koná v mene Slovenskej republiky okresný súd vychádzal z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. 10. 2015 sp. zn. 8Cdo/289/2014 tak, ako bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 1/2016 pod č. 6, z ktorého vyplýva, že pokiaľ ide o trestné konanie, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods.1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. je od 01. januára 2013 Generálna prokuratúra SR. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihladne v takomto konaní súd z úradnej povinnosti. Vzhľadom k tomu, že žalobca označil rôzne orgány, ktoré mali konať za žalovaného a to okrem Generálnej prokuratúry SR aj Ministerstvo vnútra SR a Ministerstvo spravodlivosti SR, okresný súd z úradnej moci potom určil, ktorý z uvedených orgánov koná v mene žalovanej teda Slovenskej republiky. Na základe uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR potom okresný súd určil, že takýmto orgánom, ktorý koná v mene žalovanej v tomto konaní je Generálna prokuratúra SR.

1.11 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že zodpovednosť za škodu a nároky uplatnené v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. sú svojou povahou nepochybne nárokmi občianskoprávnej povahy. Ustanovenia o zodpovednosti za škodu v občianskom práve patria k tým inštitútom, ktoré sú zásadne dotvárané jednak teóriou a tak isto súdnou judikatúrou. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že napriek tomu, že zákon výslovne neuvádza predpoklady zodpovednosti za škodu, tieto sú definované právnou teóriou a ich obsah je potom napĺňaný judikatúrou súdov. V danom prípade medzi takéto predpoklady patrí porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi; nie je pritom možné uvažovať o zavinení, pretože sa jedná o zodpovednosť objektívnu a teda otázka zavinenia je v danom prípade bez právneho významu.

1.12 Pri riešení otázky, či boli všetky predpoklady pre úspešné priznanie žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody v žalovanej veci preukázané, vychádzal okresný súd z toho, že pre úspešné priznanie nároku na náhradu škody a teda pre konštatovanie porušenia práva treba vychádzať z ustanovenia § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., napriek tomu, že zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne nárok na

náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby neupravuje, pretože ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Okresný súd podľa obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku vychádzal z toho, že rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na správnosť či nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. V prípade, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby, má sa za to, že ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (rozhodnutie NS SR 3Cdo/194/2010). Z uvedeného názoru vychádzal potom aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/984/2013 zo dňa 26. 02. 2014, z ktorého je zrejmé, že na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, avšak na druhej strane štát nemôže sa zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný a zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Na základe uvedeného potom súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade bol splnený prvý predpoklad pre úspešné priznanie nároku na náhradu škody a to v zmysle § 6 ods.1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., kedy za zrušené alebo zmenené uznesenie o vznesení obvinenia pre nezákonnosť je potrebné považovať aj neskorší rozsudok o oslobodení spod obžaloby. Všetky tieto okolnosti považoval súd prvej inštancie v konaní zo strany žalobcu za preukázané.

1.13 V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že mal preukázanú škodu, ktorá žalobcovi vznikla zaplatením trov právneho zastúpenia obhajcovi vo výške 500 Eur a taktiež mal preukázanú skutočnosť, že tieto trovy právneho zastúpenia vznikli žalobcovi v priamej príčinnej súvislosti s prebiehajúcim trestným konaním, preto v uvedenej časti považoval okresný súd uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody za preukázaný a preto mu takýto nárok na náhradu škody priznal. Súd prvej inštancie taktiež priznal žalobcovi nárok na náhradu škody spočívajúcej v cestovnom za jednotlivé cesty, ktoré vykonal v období, v ktorom sa konalo trestné konanie a spočívalo v jazdách z miesta jeho trvalého bydliska na jednotlivé úkony trestného konania. Tieto cesty preukazoval kópiami zo zápisníc, resp. inými listinnými dôkazmi, z ktorých mal jednoznačne za preukázané, že v uvedených dňoch sa žalobca zúčastnil týchto úkonov a do miesta úkonov trestného konania sa dopravil osobným motorovým vozidlom. Z uvedených dôvodov súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 437,30 Eur, ktorá pozostáva z cestovného, ktoré žalobca vypočítal za pomoci zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách za jednotlivé cesty tak, ako sú v rozsudku bližšie popísané.

1.14 Pokiaľ ide o uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody spočívajúcej v náhrade za ušlý služobný plat, odchodné a výsluhový dôchodok, okresný súd konštatoval, že vo vzťahu k uvedeným uplatneným nárokom je právna situácia iná. Mal za preukázané, že žalobca bol služobne hodnotený na základe hodnotenia zo dňa 14. 03. 2008, kedy následne bol prepustený zo služobného pomeru 11. 07. 2008 a služobný pomer skončil dňa 17. 07. 2008. Konštatoval, že okolnosti týkajúce sa rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru boli podrobené súdnemu prieskumu, kedy Krajský súd v Bratislave žalobu o preskúmanie rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru zamietol, pričom Najvyšší súd SR takéto rozhodnutie potvrdil. Okresný súd v súvislosti s nárokom žalobcu na náhradu škody spočívajúcej v náhrade za ušlý služobný plat, odchodné a výsluhový dôchodok konštatoval, že žalobca nepreukázal a ani nemohol preukázať, že medzi takto vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím vydaným v jeho trestnej veci existuje priama príčinná súvislosť. V uvedenej súvislosti poukázal okresný súd na právny názor vyslovený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 296/2014-33 zo dňa 06. 05. 2015, v odôvodnení ktorého Ústavný súd SR uviedol, že v prípade prepustenia príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru ide o personálne opatrenie za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Porušenie služobnej prísahy nemusí dosiahnuť intenzitu trestného činu a dôvody prepustenia príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru, môžu byť napriek tomu splnené. V rámci personálneho konania sa konanie príslušníka policajného zboru neposudzuje z hľadiska vykazovania znakov trestného činu, ale konanie v rozpore so služobnou prísahou. Nie každé porušenie zákona musí byť trestným činom alebo priestupkom. S uvedeným názorom sa stotožnil aj Najvyšší súd

SR v rozhodnutí sp. zn. 8MCdo/9/2015 zo dňa 20. júla 2016, kde najvyšší súd poukázal na ustálenú judikatúru k uvedenému právnemu problému, pričom ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že trestné konanie vedené pred orgánmi činnými v trestnom konaní a konanie o prepustení príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru sú dve odlišné konania zverené zákonmi odlišným orgánom verejnej moci upravené odlišnými právnymi predpismi. Otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijatie personálneho opatrenia - prepustenia zo služobného pomeru. Správne orgány vo veciach služobného pomeru policajtov majú totiž zákonom danú kompetenciu konať samostatne, nezávisle od výsledkov iného napríklad trestného konania. Ani samotný záver orgánov činných v trestnom konaní o vine resp. nevine policajta zo spáchania trestného činu nemôže mať žiadny vplyv na závery orgánov v personálnom konaní. Prípadný oslobodzujúci rozsudok taktiež neznamená, že žalobca sa nedopustil porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, pretože takéto porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu. Z uvedeného potom podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že v prípade uplatneného nároku žalobcu na náhradu škody spočívajúcej v ušlom služobnom plate, v odchodnom a vo výsluhovom dôchodku, nebola preukázaná priama príčinná súvislosť medzi trestným stíhaním, ktoré sa skončilo tak, že žalobca bol v konečnom dôsledku spod obžaloby oslobodený a vznikom škody. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobcu v tej časti uplatneného nároku na náhradu škody, v ktorej sa žalobca domáhal náhrady škody zodpovedajúcej ušlému služobnému platu, odchodnému a výsluhovému dôchodku ako nedôvodnú zamietol.

1.15 Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 Eur, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že skúmal, či sú splnené podmienky vyžadované ustanovením § 17 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom vychádzal z textu tohto zákonného ustanovenia tak, že pokiaľ nie je iba samotné konštatovanie porušenia práva dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že vzhľadom na konkrétne okolnosti tohto prípadu bol zásah do základných práv žalobcu narušený tak vážnym spôsobom, že samotné konštatovanie porušenia práva je voči nemu zadosťučinením nedostatočným. Vychádzal pritom z preukázaného skutkového stavu, že žalobca je obyvateľom malej osady Štoliansko, ktorá je časťou mesta Hriňová, pričom táto osada má asi 60 obyvateľov. Vzhľadom na to, že žalobca vykonával funkciu policajta bolo všeobecne známe, že bol prepustený z policajného zboru a že je, resp. že bol trestne stíhaný. Takéto trestné stíhanie nepochybne zasiahlo do osobného, rodinného, ale aj do spoločenského života žalobcu. Súd prvej inštancie pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z toho, že voči žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie viac ako 56 mesiacov, počas ktorých mesiacov bol žalobca v očiach verejnosti vnímaný ako zlodej resp. skorumpovaný policajt a trestná vec bola aj mediálne známou. Takýmto zásahom podľa názoru súdu prvej inštancie došlo k závažnému narušeniu dôstojnosti, vážnosti a k poškodeniu dobrého mena či cti žalobcu, čo malo vplyv aj na jeho profesionálnu kariéru. Tieto skutočnosti mal súd prvej inštancie preukázané jednak z výsluchov svedkov, ktorí potvrdili skutočnosti o tom, že v minulosti bol žalobca považovaný za rešpektovaného obyvateľa obce, v ktorej býva, ale tak isto aj mesta Hriňová, vzhľadom k tomu, že v služobnom obvode, kde žalobca pracoval bolo málo policajtov a verejnosť ich poznala. Po vznesení obvinenia sa situácia voči žalobcovi zmenila v tom zmysle, že musel čeliť nielen posmeškom, urážkam resp. narážkam na trestnú činnosť, ktorej mal byť účastný, ale aj v tom, že potom čo bol prepustený zo služobného pomeru sa na neho hľadelo ako na už odsúdeného, hoci neskôr bol spod obžaloby oslobodený. Z výsluchu svedkyne - manželky žalobcu mal súd prvej inštancie za preukázané, akým spôsobom dopadalo uvedené trestné stíhanie na žalobcu v tom zmysle, že žalobca nemal možnosť si nájsť prácu, niekoľko rokov bol vyčleňovaný spolu s celou rodinou zo spoločnosti v mieste jeho trvalého bydliska. Žalobca vnímal ako dôvod takéhoto odcudzenia práve to, že sa údajne podieľal na krádežiach dreva a za príjmy, ktoré mu z takejto trestnej činnosti plynuli, postavil alebo stavia rodinný dom. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal najmä z aplikačnej praxe týkajúcej sa kritérií pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2008, pričom vychádzal aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, v ktorých najvyšší súd vylučoval súdom nižšej inštancie, že výšku náhrady nemajetkovej ujmy určili voľnou úvahou. V nadväznosti na uvedené okresný súd uviedol, že nárok žalobcu posudzoval v zmysle § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2008, teda v čase, keď zákon žiadne kritériá pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy neurčoval. Vychádzal pritom z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/565/2015 zo dňa 21. 12. 2016. Na základe zistených skutkových okolností potom okresný súd považoval za primerané a proporcionálne a vo vzťahu k žalobcovi za

spravodlivé priznať mu nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 Eur. Takáto výška náhrady nemajetkovej ujmy zohľadňuje podľa názoru okresného súdu závažnosť ujmy, ktorú žalobca utrpel počas 56 mesiacov trvania trestného stíhania voči jeho osobe, ktoré sa neskôr ukázalo ako nedôvodné, keďže bol spod obžaloby oslobodený. Takýto zásah do jeho základných práv, ale aj do práv jeho rodiny, ktorý on sám považoval a pociťoval ako ujmu vlastnú, okresný súd považoval za tak vážny, že pri splnení kritérií vyššie uvedených považoval za potrebné priznať žalobcovi právo na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá sa uhrádza v peniazoch, keďže samotné konštatovanie porušenia práva je nedostatočné, a to vo výške 10 000 Eur; vo zvyšku žalobu zamietol.

1.16 Pokiaľ sa žalobca podanou žalobou domáhal od žalovanej ospravedlnenia v tlačových či v televíznych médiách, súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že v zmysle § 17 a nasledujúcich zákona č. 514/2003 Z. z. je jednoznačným spôsobom upravený spôsob a rozsah náhrady škody tak, ako poškodenej osobe v zmysle tohto zákona mohla vzniknúť. Konštatoval, že uvedený spôsob požadovaného ospravedlnenia nemá oporu v zákonom predpise, preto takýto nárok žalobcu považoval za nedôvodný a žalobu v tejto časti zamietol.

1.17 Pokiaľ ide o nárok na úrok z omeškania vo výške 5,25 % od 31. 10. 2013 do zaplatenia, teda odo dňa nasledujúceho po podaní žaloby, okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobcovi priznal nárok na úrok z omeškania len z priznaného nároku na náhradu škody, pokiaľ ide o úrok z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy, v tejto časti uplatneného úroku z omeškania okresný súd žalobu zamietol konštatujúc, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, uplynutím ktorej sa dlžník dostáva do omeškania. V uvedenej súvislosti poukázal súd prvej inštancie na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/185/2011.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobca aj žalovaný odvolali.

3. Žalobca v odvolaní uviedol, že proti rozsudku súdu prvej inštancie podáva v celom rozsahu odvolanie a navrhuje, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie alebo aby odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ďalej uviedol, že odvolanie podáva v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) CSP, pretože konanie má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zdôraznil, že v prvom rade sa nestotožňuje s priznanou sumou náhrady nemajetkovej ujmy, pretože v súdnom konaní preukázal, že nezákonné trestné stíhanie vedené voči jeho osobe trvalo viac ako 56 mesiacov, presne 1 596 dní, kedy bol vystavený neustálym procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní ako osoba podozrivá, obvinená a následne obžalovaná z trestného činu. Nezákonné trestné stíhanie znížilo jeho spoločenské postavenie, došlo k fatálnej zmene situácie, kedy sa ho široká verejnosť aj kolegovia začali strániť, odsudzovať ho ako úplatného a skorumpovaného policajta, pričom to presiahlo územný obvod obce Štoliansko a Hriňová. Po vznesení obvinenia a následnom prepustení zo služobného pomeru sa väčšina kolegov od neho odvrátila a tí, ktorí tvrdili, že žalobca je nevinný a chceli s ním naďalej udržiavať kontakt boli nadriadenými tlačení, aby sa so žalobcom nestýkali z dôvodu, že policajti sa nesmú stykať s kriminálnikmi. Poukázal na to, že z jeho výsluchu, z výsluchu jeho manželky ako i z výsluchu ďalších svedkov bolo jednoznačne preukázané, že kým do začatia trestného stíhania celá rodina žalobcu žila aktívnym spoločenským životom, po začatí trestného stíhania a medializovaní celého procesu sa táto situácia zmenila. Žalobca a jeho rodina začal byť ignorovaný zo strany ostatných obyvateľov obce, stal sa terčom posmeškov a atakov, často i agresívnej povahy, prestal byť pozývaný na spoločenské akcie, stratil v obci všetkých priateľov, napriek oslobodzujúcemu rozsudku sa nevedel dlhodobo zamestnať, v obci a v okolí si nevedel nájsť prácu zodpovedajúcu jeho vzdelaniu a skúsenostiam, trestné stíhanie vedené voči jeho osobe malo dopad aj na jeho maloletého syna, ktorý bol šikanovaný, spolužiaci sa mu v triede posmievali, v dôsledku čoho zo školy utekal. Z uvedených dôvodov súdom prvej inštancie priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy podľa žalobcu nezohľadňuje závažnosť ujmy, ktorú žalobca utrpel a nezohľadňuje následky, ktoré boli spôsobené v jeho profesijnom i súkromnom živote.

3.1 Žalobca v odvolaní ďalej namietal aj nepriznanie úrokov z omeškania vo vzťahu k priznanej náhrade nemajetkovej ujmy súdom prvej inštancie. Poukázal na to, že náhrady škody a tiež náhrady nemajetkovej ujmy sa domáhal potom, čo bol oslobodený spod obžaloby a to najprv podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá bola odmietnutá ako neopodstatnená, preto vznikol žalobcovi podľa jeho názoru nárok na úrok z omeškania podľa § 16 ods. 4, posledná veta a § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z..

3.2 Pokiaľ ide o nepriznanú časť nároku na náhradu škody žalobca v odvolaní uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením súdu prvej inštancie, že vzniknutá škoda spočívajúca v náhrade za ušlý plat, odchodné a výsluhový dôchodok nie je v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, ktoré prebiehalo voči jeho osobe. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní uviedol, že personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici zo dňa 11. 07. 2008 bol prepustený zo služobného pomeru s tým, že služobný pomer mu skončil dňa 17. 07. 2008. Zdôraznil, že tak zo služobného hodnotenia ako aj z personálneho rozkazu vyplýva, že žalobca bol zo služobného pomeru prepustený potom, čo bolo voči nemu začaté trestné stíhanie a potom, čo bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu o začatí trestného stíhania a to z dôvodov, ktoré sa plne zhodovali s dôvodmi, pre ktoré bolo voči jeho osobe začaté trestné stíhanie. Služobný orgán v tomto smere nevykonal žiadne šetrenie vo vzťahu k nepreukázaným podozreniam tvrdným v trestnom konaní, ale sa v plnej miere stotožnil s nepodloženými výpoveďami svedkov a s ďalšími dôkazmi, ktoré boli následne v konaní pred súdom označené ako nezákonne získané. V uvedenej súvislosti poukázal žalobca v odvolaní na to, že svedkovia, na ktorých výpovede sa služobné hodnotenie ako aj personálny rozkaz odvoláva v konaní pred súdom prvej inštancie zhodne uviedli, že na nich bol vyvíjaný nátlak, v rámci ktorého boli nútení vypovedať v neprospech žalobcu. V závere odvolania žalobca uviedol, že namieta tiež priznanie trov Ministerstvu vnútra SR, pretože ak aj v žalobe označil viacero orgánov zastupujúcich ten istý subjekt - v tomto prípade štát, je povinnosťou súdu, aby rozhodol, s ktorým z týchto orgánov bude konať.

4. Žalovaná v odvolaní uviedla, že proti rozsudku súdu prvej inštancie podáva odvolanie, ktoré odôvodňuje tým, že uznesenie vyšetrovateľa ako aj uznesenie prokurátora boli zákonné a dôvodné, pretože boli splnené podmienky na vznesenie obvinenia, takže žaloba žalobcu je nedôvodná. V uvedenej súvislosti poukázala žalovaná v odvolaní na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013-50 zo dňa 13. 11. 2013, kde je konštatovaná tá skutočnosť, že pokiaľ boli splnené všetky zákonné podmienky pre vydanie uznesenia (o začatí trestného stíhania, uznesenia o vznesení obvinenia), ktoré bolo neskôr zrušené, takéto uznesenie sa nemôže bez ďalšieho považovať za nezákonné. V tomto prípade uznesenie o vznesení obvinenia vychádzalo z poznatkov získaných z odpočúvania, ktoré v čase jeho vydania neboli spochybnené alebo vyhlásené za nezákonné. Pokiaľ ide o priznaný nárok na náhradu škody v časti týkajúcej sa trov obhajoby žalovaná v odvolaní uviedla, že uznesenie o vznesení obvinenia nezakladalo inštitút povinnej obhajoby. Žalobca sa sám rozhodol využiť svoje právo zvoliť si obhajcu, preto je podľa žalovanej žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody zodpovedajúcej trovám obhajoby neopodstatnený. Žalovaná v odvolaní ďalej uviedla, že z výpovedí svedkov nevyplývali také skutočnosti, ktoré by preukazovali ujmu na právach žalobcu. Skutočnosti, o ktorých svedkovia na hlavnom pojednávaní vypovedali boli väčšinou len všeobecné tvrdenia, že ľudia mali poznámky, posmešky o ktorých sa žalobca podľa žalovanej veľakrát ani nedozvedel. Priznaná suma náhrady škody je podľa žalovanej zjavne premrštená, pretože žalobca ju nepreukázal. V závere odvolania žalovaná uviedla, že navrhuje, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietla.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu a žalovanej v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalobcu a žalovanej, uvedených v odsekoch 3., 3.1, 3.2 a 4. odôvodnenia tohto rozhodnutia.

7. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31. 12. 2012, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto

zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

8. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

9. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

10. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

11. Podľa § 6 ods. 1 a 2 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

12. Podľa § 17 ods. 1 a 2 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

13. Podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

14. Podľa § 18 ods. 3 citovaného zákona, súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

15. Žalobca v odvolaní namietal, že mu súd prvej inštancie nepriznal nárok na náhradu škody zodpovedajúcej náhrade za ušlý plat, odchodné a výsluhový dôchodok, celý uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatnil v sume 20 000 Eur, úrok z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy a že ho zaviazal zaplatiť Ministerstvu vnútra SR náhradu trov konania.

16. Pokiaľ žalobca z dôvodov uvedených v odvolaní, v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie priznal Ministerstvu vnútra SR voči žalobcovi náhradu trov konania, odvolací súd uvádza, že uvedenú odvoláciu námietku žalobcu nemožno považovať za opodstatnenú, pretože bol to žalobca, kto v žalobe označil a kto trval na tom, aby v konaní na strane žalovanej vystupovalo ako orgán, ktorý koná v mene žalovanej aj Ministerstvo vnútra SR, preto bez ohľadu na to, že súd prvej inštancie v súlade s rozsudkom NS SR sp. zn. 8Cdo/289/2014 určil ako orgán, ktorý koná v mene žalovanej Generálnu prokuratúru SR, vznikla žalobcovi povinnosť nahradiť Ministerstvu vnútra trovy konania, ak mu v konaní vznikli do toho štádia konania, do ktorého Ministerstvo vnútra SR vystupovalo v konaní ako orgán konajúci v mene žalovanej; o výške náhrady týchto trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie).

17. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti nároku žalobcu na náhradu škody zodpovedajúcej náhrade za ušlý plat, odchodné a výsluhový dôchodok, odvolací súd po prejednaní odvolania žalobcu uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo nepovažoval nárok žalobcu na náhradu škody zodpovedajúcej náhrade za ušlý plat, odchodné a výsluhový dôchodok, za dôvodný. Poukázal pritom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 296/2014-33 zo dňa 06. 05. 2015, kde ústavný súd uviedol, že „v

prípade prepustenia príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru ide o personálne opatrenie za porušenie služobnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Porušenie služobnej prísahy nemusí dosiahnuť intenzitu trestného činu a dôvody prepustenia príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru, môžu byť napriek tomu splnené. V rámci personálneho konania sa konanie príslušníka policajného zboru neposudzuje z hľadiska vykazovania znakov trestného činu, ale to, či konanie príslušníka policajného zboru je v rozpore so služobnou prísahou". V nadväznosti na uvedené okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že rovnaký právny názor vyplýva aj z rozsudku NS SR sp. zn. 8MCdo/9/2015 zo dňa 20. 07. 2016, kde najvyšší súd uviedol, že „trestné konanie vedené pred orgánmi činnými v trestnom konaní a správne konanie o prepustení príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru sú dve rôzne konania, zverené zákonom odlišným orgánom verejnej moci, upravené odlišnými právnymi predpismi". Z uvedeného je zrejmé, že právny názor súdu prvej inštancie, na základe ktorého súd prvej inštancie zamietol žalobu v tej časti uplatneného nároku na náhradu škody, v ktorej sa žalobca domáhal náhrady škody zodpovedajúcej náhrade za ušlý plat, odchodné a výsluhový dôchodok vychádza z právneho názoru najvyšších súdnych autorít, preto odvolací súd nemal dôvod v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie považovať za nesprávny a na základe toho ho potom meniť, prípadne rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Rovnako za neopodstatnené považoval odvolací súd odvolanie žalobcu aj v časti týkajúcej sa nepriznaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a v časti nepriznaného nároku na úrok z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, pretože pokiaľ ide o nárok na úrok z omeškania z priznanej časti náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku veľmi správne uviedol, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy vzniká až na základe (právoplatného) súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, ktorá keď márne uplynie subjekt, ktorému vyplýva povinnosť plniť náhradu nemajetkovej ujmy z takého rozsudku, sa dostane do omeškania a až vtedy mu vzniká povinnosť uhradiť oprávnenému úrok z omeškania v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Pre úplnosť odvolací súd v uvedenej súvislosti uvádza, že z ustanovenia § 16 ods. 4 a z ustanovenia § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. povinnosť zaplatiť úrok z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy, tak ako to v odvolaní uviedol žalobca v žiadnom prípade (a to ani za použitia teleologického výkladu uvedeného zákona) nevyplýva, naopak právny záver súdu prvej inštancie týkajúci sa úroku z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy je v súlade s judikatúrou NS SR, napr. s rozsudkom NS SR sp. zn. 6Cdo 185/2011. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, odvolací súd po prejednaní odvolania žalobcu v časti týkajúcej sa nepriznania celého uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uvádza, že odvolacie námietky žalobcu aj pokiaľ ide o priznanú náhradu nemajetkovej ujmy považuje za neopodstatnené, pričom má za to, že súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku riadne a dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo považuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 10 000 Eur (t. j. len v časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy) za primerané, spravodlivé a proporcionálne. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že odvolaciu argumentáciu žalobcu týkajúcu sa nepriznania náhrady nemajetkovej ujmy v celej uplatnenej výške 20 000 Eur, nemožno z hľadiska záverov súdu prvej inštancie uvedených v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie považovať za spôsobilú tieto závery súdu prvej inštancie relevantným spôsobom spochybniť.

18. Uvedené sa rovnako týka aj odvolacích námietok žalovanej, ktorá v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu škody vo výške 500 Eur, zodpovedajúcej trovám obhajoby, ktoré trovy žalovaná v odvolaní označila za neopodstatnené a že žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 Eur, ktorý priznaný nárok označila žalovaná v odvolaní za nepreukázaný a premrštený. V uvedenej súvislosti poukázala žalovaná na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013 zo dňa 13. 11. 2013, podľa ktorého „ak boli splnené všetky zákonné podmienky pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré nebolo neskôr zrušené, nemožno takéto uznesenie považovať za nezákonné" a tiež na to, že „podľa pomerov v Českej republike" sa za primeranú považuje suma náhrady nemajetkovej ujmy v rozmedzí cca 600 až 800 Eur za jeden rok trestného konania."

19. Po prejednaní odvolania žalovanej odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku vysvetlil na základe akých úvah a vychádzajúc z akých dôkazov priznal žalobcovi nárok na náhradu škody zodpovedajúcej uhradeným trovám obhajoby, ktorý priznaný nárok je v súlade s § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., preto súdu prvej inštancie nemožno v tomto zmysle vytknúť žiadne pochybenia, čo znamená, že uvedená odvolacia námietka žalovanej je neopodstatnená.

20. Pokiaľ ide o súdom prvej inštancie žalobcovi priznaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 Eur, ktorého priznanie žalobcovi žalovaná v odvolaní tiež namietala, odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaná v odvolaní poukázala na „pomery v ČR pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, v zmysle ktorých je primeraná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 600 Eur za jeden rok trestného stíhania“, odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy nie je v rozpore so závermi Ústavného súdu SR uvedenými v jeho rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 754/2016 zo dňa 24. 01. 2017, v zmysle ktorých je podľa okolností konkrétneho prípadu primeraná náhrada nemajetkovej ujmy až do výšky 620 Eur za jeden mesiac trestného stíhania s tým, že v danom prípade si žalobca uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za obdobie, keď výška náhrady nemajetkovej ujmy nebola zákonnou úpravou limitovaná (ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. limitujúce výšku náhrady nemajetkovej ujmy nadobudlo účinnosť 1. 1. 2013). V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku (odsek 54 odôvodnenia) vychádzajúc z rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/194/2010 vysvetlil, že podstatou nárokov uplatnených v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, že obžalovaný bol právoplatným rozhodnutím súdu spod obžaloby oslobodený (tak ako v tomto prípade) je, že sa neviažu na správnosť či nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale na samotný výsledok trestného stíhania, čo znamená, že ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, resp. za nemajetkovú ujmu zásadne právo na náhradu škody, resp na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, čo znamená, že odvolacia argumentácia žalovanej o tom, že ak boli splnené všetky zákonné podmienky pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré nebolo neskôr zrušené, nemožno takéto uznesenie považovať za nezákonné, je v kontexte s vyššie uvedeným neopodstatnená.

21. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním žalobcu a žalovanej napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, tak že žalobca ani žalovaná nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože tak žalobca ako aj žalovaná neboli úspešní v odvolacom konaní.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).